

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Με την πράξη της ιδρύσεώς του και με όλες τις μετέπειτα πράξεις του υπό όλες τις πολιτειακές μορφές του, από το 1944 έως σήμερα το 2007, το Κράτος των Σκοπίων θεμελιώνεται στο κρατικό ολοκληρωτικό ιδεολόγημα του «μακεδονισμού», το οποίο κατασκευάζει την εθνική υπόσταση και την «ιστορική» αποστολή τόσο του Κράτους όσο και του σλαβικού τμήματος του πολυεθνικού του πληθυσμού. Ευθύς εξ αρχής το ιδεολόγημα κηρύσσεται ως ιερό δόγμα, μη επιδεχόμενο αμφισβήτηση ούτε συζήτηση, και ασκείται με όλα ανεξαιρέτως τα διαθέσιμα μέσα του Κράτους που μέχρι το 1991 επί μισόν αιώνα τελούσε καταναγκαστικά υπό ολοκληρωτικό κομμουνιστικό καθεστώς, όπου η Αλήθεια «είναι μία», είναι Απόλυτη και είναι ύψιστο ζήτημα «κρατικής ασφάλειας». Κάθε ενδεχόμενος «αιρετικός» γνωρίζει εκ των προτέρων ότι θα εξοντωθεί.

Η εξ ανάγκης, εξωτερικής, κατάρρευση του ολοκληρωτικού καθεστώτος δεν μετέβαλε σε τίποτε την ανθρωπογεωγραφία της κρατικής εξουσίας ούτε την «ιερότητα» και την κρατική προστασία αυτού του δόγματος. Στο ζήτημα αυτό η κοινωνία, διαμορφωμένη άτεγκτα επί γενεές στο έμπειδο του «μακεδονισμού», παραμένει ερμητικά κλειστή, φοβική και ιδιαίτερα επιθετική. Δεύτερη άποψη δεν έχει –ακόμη– διατυπωθεί και ο σχετικός διάλογος θεωρείται αδιανόητος. Αντίθετα, όλες οι διακηρύξεις όλων των κυβερνήσεων προς τη διεθνή κοινότητα, μετά το 1991, υποστηρίζουν ότι, αν τυχόν μετριασθεί κατ' ελάχιστον το εν λόγω κρατικό δόγμα του «μακεδονισμού», όπως αποτυπώνεται εμβληματικά στην μονοπωλιακή ονομασία «Μακεδονία», θα απειληθεί θανάσιμα η υπόσταση αυτού του Κράτους και του Λαού του.

Τους τελευταίους αυτούς αποκαλυπτικούς ισχυρισμούς των Σκοπίων έχουν ενστερνισθεί στην πράξη δεκάδες άλλα Κράτη, όπως οι Ηνωμένες Πολιτείες, επειδή ακριβώς γνωρίζουν την σαθρότητα του τεχνητού, αλλά προς ώρας χρήσιμου στα συμφέροντά τους, οικοδομήματος. Ασφαλώς δεν αγνοούν την Ιστορία. Προφανώς, ωστόσο, υποτιμούν προς το παρόν το αυταπόδεικτο γεγονός ότι το ιδεολόγημα του «μακεδονισμού», κατά τον αμέσως επόμενο ιστορικό χρόνο, αυτεγκλωβίζει σε αδιέξοδο το Κράτος των Σκοπίων και αργά ή γρήγορα αποσταθεροποιεί αυτό, την ευρύτερη –ακόμη ρευστή– περιοχή και, κυρίως, τα δικά τους συμφέροντα στην Βαλκανική. Υπολογίζουν, ίσως, οι ξένοι ισχυροί προστάτες-χρήστες των Σκοπίων ότι θα δράσουν επιτυχώς όταν έλθει εκείνη η Ώρα. Δυστυχώς, όμως, σημαντικότερα γεγονότα στη διεθνή σκηνή, όπως π.χ. στο Ιράκ, στην Παλαιστίνη, στον κόσμο του Ισλάμ και στο πεδίο της διεθνούς τρομοκρατίας, μαρτυρούν ότι σε ορισμένα τουλάχιστον κέντρα αποφάσεων η πολιτική δεν είναι πλέον η τέχνη του προνοείν και του προλαμβάνειν. Η Ώρα των σημερινών Μεγάλων δείχνει σταθερά την 12η και 5'.

Το κρατικό ολοκληρωτικό ιδεολόγημα του «μακεδονισμού», όπως καλλιεργείται στο Κράτος των Σκοπίων, κηρύσσει ότι:

1ον. Η Μακεδονία προϋπήρχε ανέκαθεν ως διακριτή πολιτική ενότητα και κατά τους Βαλκανικούς Πολέμους 1912-1913 εναντίον της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, κυρίαρχης της περιοχής από τον 14ο αιώνα, διαμέλισε την «Ενιαία» (πότε;) Μακεδονία μεταξύ των «κατακτητών της» Ελλήνων, Βουλγάρων και Σέρβων, ενώ αργότερα ένα μικρό τμήμα της περιήλθε στην Αλβανία.

2ον. Η σερβική Μακεδονία (Vardarska Banovina έως το 1941) απελευθερώθηκε το

1944 και αποτελεί έκτοτε το μητροπολιτικό κέντρο του «κατακερματισμένου, υποδούλου ακόμη, μακεδονικού έθνους», για τα «απαράγραπτα εθνικά δικαιώματα» του οποίου μεριμνά το ανεξάρτητο πλέον Κράτος των Σκοπίων σύμφωνα και με ρητή, ανακληθείσα εξ ανάγκης το 1995, επιταγή του σημερινού Συντάγματός του.

3ον. Η ελληνική Μακεδονία τελεί ακόμη υπό «την ξένη κατοχή» της Ελλάδος, η οποία «υπέβαλε σε γενοκτονία τον μακεδονικό Λαό». Γι' αυτό επονομάζεται σταθερά «Αιγαιακή Μακεδονία» και ουδέποτε ελληνική από το Κράτος των Σκοπίων, το οποίο επίσημα αναγνωρίζει ότι ο ελληνικός Εμφύλιος Πόλεμος 1944-1949 «ήταν εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας των Μακεδόνων για την απελευθέρωση της Αιγαιατικής Μακεδονίας» και την ενσωμάτωσή της στην «ελεύθερη Μητέρα Πατρίδα», δηλαδή στο Κράτος των Σκοπίων.

Ανάλογες θέσεις, συνήθως κυμαινόμενες, όμως, διακηρύσσονται έναντι της Βουλγαρίας και ηπιότερα έναντι της Αλβανίας.

4ον. Οι αρχαίοι Μακεδόνες, όπως ο Μέγας Αλέξανδρος και ο πατέρας του Φίλιππος Β', «δεν ήσαν Έλληνες». Οι Έλληνες από το 1913 είναι οι «κατακτητές της Αιγαιακής Μακεδονίας», «καταπιέζουν τους αδελφούς Αιγαιάτες Μακεδόνες» και «σφετερίζονται» την Ιστορία, τον πολιτισμό και την ονομασία των αρχαίων Μακεδόνων, οι οποίοι «είναι πρόγονοι» του (σλαβικού) «μακεδονικού έθνους» των Σκοπίων.

Οι ανωτέρω κεντρικοί άξονες του «μακεδονισμού», τεκμηριωμένοι εδώ διαχρονικά, αποδεικνύουν ότι το κατασκευασμένο ένδυμα του «δικαιωματικού αλυτρωτισμού» εκφράζει αταλάντευτα τον απροκάλυπτο ιμπεριαλισμό των Σκοπίων εναντίον της ελληνικής Μακεδονίας.

Τα επιχειρήματα είναι σαθρά έως γελοία αλλά, παρά ταύτα, τα αποδέχονται εν γνώσει της γελοιότητας δεκάδες πολιτισμένα Κράτη και οι Ηνωμένες Πολιτείες προκειμένου να υπηρετήσουν δικά τους συμφέροντα και ανομολόγητες γεωστρατηγικές επιδιώξεις τους στην περιοχή. Ασφαλώς διαπράττουν σοβαρό λάθος εις βάρος των δικών τους συμφερόντων. Υπενθυμίζεται ότι στην πολιτική, σύμφωνα με τον Ταϋλλεράνδο, το λάθος είναι χειρότερο από το έγκλημα.

Το Κράτος των Σκοπίων είναι μικρό αλλά μπορεί να αποδειχθεί καταστροφικό όταν χρησιμοποιηθεί από ισχυρούς τρίτους.

Τέλος, για το Κράτος και τον σλαβικό πληθυσμό των Σκοπίων, ο «μακεδονισμός» έχει αναχθεί πλέον σε υπαρξιακό ζήτημα το οποίο, για να τροφοδοτηθεί και να επιβιώνει, προϋποθέτει οπωσδήποτε έναν εξίσου κατασκευασμένο «εχθρό»: την Ελλάδα. Ταυτόχρονα, όμως, τούτο το Κράτος και ο σλαβικός πληθυσμός του έχει πλήρη συνείδηση –και καθημερινή απόδειξη– ότι αυτός ακριβώς ο «εχθρός του», η Ελλάδα, αποφασιστικότερα, αποτελεσματικότερα και πειστικότερα από κάθε άλλη γειτονική του χώρα συνδράμει στην οικονομική του ανάπτυξη, στον ευρωπαϊκό του προσανατολισμό, στη συνοχή της πολυεθνικής κοινωνίας του και στην κρατική του υπόσταση και ασφάλεια αποτελεσματικότερα και σταθερότερα από το σύνολο όλων των λοιπών βαλκανικών χωρών χωρίς μάλιστα καμμιάν άλλη επιδίωξη παρά μόνον την ειρήνη, την παραγωγική συνεργασία και την κοινή αξιοπρέπεια. Αυτή η υπαρξιακή αντίφαση συνιστά την ουσία της ανθρώπινης τραγωδίας.

Σκοπεύοντας στην ειρήνη, στην αξιοπρέπεια και στην ευημερία όλων των συνοίκων Λαών η Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών, σε συνεργασία με το ομόρροπο Καρίππειο Ίδρυμα Μελετών Μακεδονίας-Θράκης, παραδίδει στην κοινή χρήση και στον ανοικτό διάλογο την ανά χείρας έκδοσή της, από τις κορυφαίες εκδόσεις «Έφεσος», με την ελπίδα ότι τα παρατιθέμενα αμάχητα τεκμήρια θα προκαλέσουν δεύτερες, σωφρονέστερες σκέψεις σε κάθε εμπλεκόμενο κέντρο αποφάσεων και στους πολίτες κάθε αληθούς Δημοκρατίας.

Η παρούσα έκδοση μεταφράζεται ήδη στην αγγλική γλώσσα και θα διαχυθεί στο Διαδίκτυο. Είναι προϊόν ενός ετησίου ερευνητικού επιστημονικού προγράμματος της Εταιρείας και αφετηρία έχει την πεποίθηση ότι το λεγόμενο «Μακεδονικό Ζήτημα» αποτελεί ανέκαθεν αμιγώς πολιτικό ζήτημα, το οποίο, με την κατά περίπτωση χρήση ή και πλαστογράφηση της Ιστορίας, κατασκεύασαν, κατά περιόδους, ισχυρά ξένα πολιτικά κέντρα με αμιγώς πολιτικό στόχο: τον, μέσω «αχυρανθρώπων», έλεγχο του κρίσιμου γεωστρατηγικού χώρου της Μακεδονίας.

Η Εταιρεία Μακεδονικών Σπουδών ευχαριστεί θερμά τους εταίρους της που με αυταπάρνηση, επιστημονική ακρίβεια και σκληρό προσωπικό μόχθο ολοκλήρωσαν το ερευνητικό πρόγραμμα και παραδίδουν τους καρπούς του στη δημοσιότητα. Ευχαριστεί αδελφικά, τέλος, τον επιφανή εταίρο της ιατρό Αλέξανδρο Γ. Καρίπη, από το ιστορικό Κρούσοβο της Άνω Μακεδονίας, για την υψηλόφρονα γενναιοδωρία του που εκάλυψε όλες τις αναγκαίες δαπάνες του προγράμματος, της εκδόσεως και της μεταφράσεως στην αγγλική γλώσσα.

Νικόλαος Ι. Μέρτζος

Πρόεδρος
της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών

Θεσσαλονίκη, Ιούλιος 2007